

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Плевен, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ

при участието на секретаря МИХАЕЛА ИВ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Гражданско дело № 20224400100487 по описа за 2022 година

Иск с правно основание чл.430 ТЗ вр. чл.79 ЗЗД.

Постъпила е искова молба /ИМ/ от 30.06. 2022г. /п.к. 29.06.2022г./ – л.2 от делото, на „***“ ЕАД гр.София, ЕИК ***, понастоящем „***“ ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от изпълнителните директори или от изп. директор и прокурист – заедно, чрез процесуалния представител юрисконсулт Г. С. против Ч. Л., гражданин на Великобритания, роден на ***г., с адрес по удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС - гр.Плевен, ул.*** №***, вх.А, ет.3, ап.9 и ЛН *** с искане съдът да осъди ответника Ч. Л. с ЛН ***, гражданин на Великобритания, роден на ***г., с адрес по удостоверение за пребиваване на ЕС – гр. Плевен, ул. „***“ №***, вх. А, ет.3, ап.9 да заплати на Банката следните суми: главница в размер на 47 917,86 лева (четиридесет и седем хиляди деветстотин и седемнадесет лева и осемдесет и шест стотинки); редовна възнаградителна лихва в размер на 1326,76 лева (хиляда триста двадесет и шест лева и седемдесет и шест стотинки), начислена за периода от 05.03.2022г. до 28.06.2022г. включително; отложена възнаградителна лихва в размер на 21194,45 лева (двадесет и една хиляди сто деветдесет и четири лева и четиридесет и пет стотинки), начислена за периода от 07.05.2015г. до 05.02.2022г. включително; обезщетение за забава в размер на 21,65 лева (двадесет и един лева и

шестдесет и пет стотинки), начислено за периода от 05.03.2022г. до 28.06.2022г. включително; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на настоящата искова молба до окончателното ѝ изплащане, както и за направените по делото разноси вкл. юрисконсултско възнаграждение в размер на 450лв.

Ищецът твърди, че претендира права, които произтичат от Договор за студентски кредит от 05.05.2015г., сключен между Банката и Ч. Л. (Кредитополучател), Банката е отпуснала на кредитополучателя Ч. Л. кредит в размер на 82 144,86 лева (осемдесет и две хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет и шест стотинки).

Съгласно чл.1.1. от Договора, кредитът се предоставя на кредитополучателя с цел заплащане на 12 (дванадесет) броя такси за обучение на кредитополучателя, всяка една в размер на 6 845,40 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет стотинки).

Съгласно чл.2.1. от Договора, крайният срок на погасяване на кредита е 05.02.2032г.

Кредитът бил усвоен от кредитополучателя по следния начин: на 07.05.2015г. е усвоена сума в размер на 6 845,40 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет стотинки), на 24.09.2015г. е усвоена сума в размер на 6 845,41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки), на 17.03.2016г. е усвоена сума в размер на 6 845,41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки), на 28.09.2016г. е усвоена сума в размер на 6 845,41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки), на 27.02.2017г. бе усвоена сума в размер на 6 845.41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки), на 25.09.2017г. е усвоена сума в размер на 6 845,41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки), на 08.03.2018г. е усвоена сума в размер на 6 845,41 лева (шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и четиридесет и една стотинки).

Твърдят, че съгласно чл.430 ал.2 от ТЗ, Договорът за банков кредит е лихвоносен. От чл. 3.1. от Договора се установява, че между страните е уговорена възнаградителна (редовна) лихва като възнаграждение за ползването на предоставения кредит, в размер на 7 % (седем процента) за

целия срок на кредита.

Съгласно чл.4.2. от Договора за кредит - при погасяването на кредита, кредитополучателят ще ползва гратисен период от 82 (осемдесет и два) месеца, считано от датата на сключване на Договора до 05.02.2022г., през който кредитополучателят не дължи плащане на главница и лихва по кредита. По време на гратисния период Банката начислява лихва върху усвоената част от кредита, като начислената лихва се капитализира годишно (чл.4.4. от Договора).

В конкретния случай твърдят, че Банката независимо от направената уговорка между страните в Договора, не е капитализирала редовната лихва, начислена през гратисния период, като същата е единствено отложена до влизане на кредитополучателя в погасителен план, и същата става изискуема с обявяване на предсрочна изискуемост на същия.

Съгласно чл.3.2. от Договора - при забава в плащането на дължими суми по кредита, кредитополучателят дължи на Банката, лихва за забава в размер на Основния лихвен процент, увеличен с 10 (десет) пункта годишно върху забавената сума, за времето на забавата до окончателното изплащане на забавените задължения.

Кредитът е следвало да бъде погасяван съгласно Погасителен план, подробно описан в чл. 4.8. от Договора за кредит, както следва: 120 (сто и двадесет) равни анюитетни месечни вноски, дължими на 05-то число от съответния месец, считано от 05.03.2022г. до 05.02.2032г.

Банката е изпълнила всички свои задължения, съгласно подписания Договор за студентски кредит от 05.05.2015г. и Закона. На кредитополучателя е отпусната парична сума за вземездно ползване, която е усвоена от него. От страна на кредитора не са нарушени императивни законови изисквания и подзаконови нормативни задължения при сключването, изпълнението и промяната на договорните отношения между страните.

Обстоятелства, довели до настъпване на предсрочната изискуемост на вземанията на Банката според ищеца:

Основно задължение на заемодателя според чл.430 от ТЗ е да върне заетата сума в уговорения срок.

Съгласно чл. 6.2. от Договора за кредит - Банката има право да обяви

кредита за предсрочно изискуем в случай на неплащане от страна на кредитополучателя на три последователни погасителни вноски.

На датите с падеж от 05.03.2022г. до 05.06.2022г., кредитополучателят не заплатил дължимите погасителни вноски, което съгласно разпоредбата на чл. 6.2. от Договора представлява случай на неизпълнение.

Поради настъпилото неизпълнение по чл.6.2. от Договора, с исковата молба Банката упражнява правото на кредитор по чл.6. от Договора във връзка с чл.432 от ТЗ, да обяви всички усвоени и непогасени суми за предсрочно изискуеми, считано от датата на получаването на препис от исковата молба от ответника. Позицията се на Решение № 706/30.12.2010г. на ВКС по гр. дело № 1769/2009г., в което ВКС на РБ е приел, че самото предявяване на иска поставя длъжника в забава и то от момента на връчване на препис от исковата молба. Предсрочната изискуемост на кредита е санкция за неизправност на длъжника, последиците ѝ следва да включат пълно и точно изпълнение на задължението, каквото съществува и в какъвто вид се дължи при настъпване на срока (уговорения падеж).

Твърдят, че в Решение № 99 от 01.02.2013г. по т.д. № 610/2011г. на I Т.О., Върховният касационен съд е приел, че при уговорена в Договор за заем за потребление предсрочна изискуемост на задължението за връщане на заетата парична сума, настъпва предсрочна изискуемост и на непадежираните към този момент анюитетни вноски, включително в частта им за възнаградителни лихви и такси.

Също поради липса на изпълнение, твърдят че в полза на кредитора са възникнали вземанията, посочени в петитума на исковата молба. Съгласно чл.79 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД кредиторът има право да иска изпълнение заедно с обезщетение за забава, в случай че длъжникът не изпълни точно задължението си.

Претендират присъждане на законната лихва за забава върху претендираното вземане за главница, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното му заплащане.

Твърдят също така, че съгласно титулната част на Договора и чл.9.3 от същия, Кредитополучателят е посочил адрес за кореспонденция, като се е съгласил на този адрес да бъде призоваван и да получава всякакви

съобщения, свързани с отпуснатия кредит. В чл.9.4 кредитополучателят е оправомощил пълномощник, който да получава всякакви книжа и съобщения от съдебните органи в производства, образувани от Банката срещу него, за събиране на вземанията си.

Досежно предсрочната изискуемост на кредита твърдят, че в чл.6 от Договора са изрично изброени случаите, при които Банката има право да обяви предсрочна изискуемост на всички вземания по кредита. Съгласно чл.6.2 от Договора такъв случай се счита, че е настъпил ако кредитополучателят не плати три последователни погасителни вноски.

Молят съда като съобрази представените по делото доказателства да постанови решение, с което да уважи предявените иски като присъди в полза на ищеца направените по делото разноски /платени държавни такси и хонорари за вещи лица/, в това число юрисконсултско възнаграждение в размер на 450лв. В случай, че исковите бъдат уважени частично, молят за изчисляване на разноските на ищеца по съразмерност и след компенсация.

Ответникът Ч. Л. чрез особения представител адв.П. П. от ПЛАК е подал Отговор в срок, в който оспорва исковите по основание и размер. Твърди, че исковите са допустими, но неоснователни.

Счита за безспорно, че на 05.05.2015г. е сключен Договор за студентски кредит, а Банката следва да докаже, че е изпълнила задълженията си по Договора.

Оспорва претендираните от ищеца вземания – общо от 70 460,72лв., от които главница от 47 919,86лв., лихви от 1 326,76лв., отложена възнаградителна лихва в размер на 21 197,45лв. и обезщетение за забава от 21,65лв.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, и по реда на чл.235 вр. чл.12 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно по делото е и това се установява от заверено копие на Договор за студентски кредит от 05.05.2015г. – л.13 – л.18 от делото, че Банката като кредитодател и Ч. Л. като кредитополучател са сключили Договор за студентски кредит, по силата на който Банката е предоставила на кредитополучателя кредит в размер на сумата от 82 144,86лв. с краен срок на

погасяване 05.02.2032г.

Не се спори и се установява от приложеното заверено копие от кредитното досие на ответника от делото, че са извършени 7 /седем/ броя преводни нареждания, всяко в размер на 6845,41лв., по сметката на кредитополучателя, по начин и размер, който е бил уговорен от страните.

Спорен по делото е въпросът дължи ли ответника исковите суми, както и направените по делото разноси, в т.ч. и разходи за адвокат.

За да отговори на спорните по делото въпроси съдът съобрази писмените доказателства и заключението по назначената СИЕ.

Договорът за студентски кредит е уреден в специалния Закон за кредитиране на студенти и докторанти /ЗКСД/, в разпоредбата на чл.17 ал.5 на който потребителската закрила срещу неравноправни клаузи е предвидена изрично, като е посочено, че за Договора за кредит по този закон се прилагат и чл.143 – чл.148 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Съгласно разпоредбите на чл.17 ал.6 и ал.7 от ЗКСД, когато не са спазени изискванията на чл.17 ал.1 и ал.4 и чл.18 ал. 3 от ЗКСД, както и изискванията за задължителните реквизити на Договора за кредит, предвидени в типовия договор по чл.7 от ЗКСД, Договорът за кредит е недействителен, в който случай кредитополучателят е длъжен да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви, такси или други разходи.

Съгласно разпоредбите на чл.16 ал.1 и ал.3 от ЗКСД студентите и докторантите могат да подадат искане за отпускане на кредит и сключване на Договор с всяка Банка, подписала типов договор по чл.7, като в случай, че Договор за кредит при условията на този Закон е сключен с Банка, която не е подписала типов договор по чл.7, кредитополучателят е длъжен да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви, такси или други разходи.

Съгласно разпоредбите на чл.23 ал.1 и ал.3 от ЗКСД кредитополучателят не дължи плащане на главницата и лихвите по кредита по време на гратисния период, но по време на същия банката начислява лихва върху кредита. Съгласно ал.2 на същата разпоредба гратисният период е периодът от сключването на Договора за кредит до изтичане на една година от първата дата за провеждане на последния държавен изпит или защита на дипломна работа съгласно учебния План за съответната специалност и

образователно-квалификационна степен, съответно от датата, на която изтича определеният срок на докторантурата, като в ал.5 на същата разпоредба са посочени условията, при които гратисният период се удължава по искане на кредитополучателя и при настъпване на предвидените в Закона предпоставки за това.

Като съобрази представените по делото писмени доказателства и заключението на СИЕ, съдът приема за безспорно установено по делото, че между страните е налице сключен на 05.05.2015г. Договор за студентски кредит, по силата на който Банката – ищец е превела през периода от 07.05.2015г. до 08.03.2018г. вкл. по банкова сметка на ответника чрез седем превода общо сумата от 47 917,86лв., по-малка от размера на отпуснатия кредит, поради което може да се направи обоснован извод, че възраженията на ответника в тази насока са неоснователни, а отпуснатият кредит е усвоен от ответника съобразно Договора.

В изпълнение на задължението си по чл.7 ал.3 ГПК настоящият състав на решаващия съд намери за нищожна като неравноправна клаузата на чл.4.4 от процесния Договор в Частта й, в която предвижда капитализиране на лихвата към главницата съгласно действащия Погасителен план. От заключението на вещото лице се установява, че възнаградителната лихва по кредита е капитализирана веднъж годишно от Банката чрез присъединяването й към усвоената главница по кредита до изтичане на гратисния период на 05.02.2022г., след което върху така новосформираната главница е начислявана възнаградителна лихва съобразно Договора в размер на 7 %.

Съдът приема, че с разпоредбата на чл.24 ал.1 от ЗКСД законодателят е очертал задължителните рамки, при които се формира общият размер на задължението на кредитополучателя по договора за студентски кредит след изтичане на гратисния период, а именно: 1. главницата, чийто размер се определя от сумата на отпуснатите средства за такси и/или издръжка и 2. лихвата, дължима от кредитополучателя за срока на Договора за кредит, която съгласно разпоредбата на чл.23 ал.3 от ЗКСД се начислява върху кредита в договорения размер.

При съобразяване на начина на формиране на претендираната от ищеца главница по време на гратисния период, установен със заключението на вещото лице по СИЕ и подписаният от страните Погасителен план, при който

към усвоената сума предназначена за заплащане на учебни такси веднъж годишно Банката е прибавяла и начислената възнаградителна лихва за предходния едногодишен период, върху която сума като цяло е начислява възнаградителна лихва през последващия гратисен период, съдът приема, че клаузата на чл. 4.4 от Договора за кредит се явява нищожна като договорена в противоречие със Закона по следните съображения: Клаузата е в противоречие с императивната разпоредба на чл.24 ал.1, т.1 от ЗКСД поради включване в изискуемата в края на гратисният период главница по кредита и на суми, които не са реално усвоени за учебни такси, а съставляват възнаградителна лихва по кредита за гратисния период. Клаузата е в противоречие с императивната разпоредби на чл.143 т.19 от ЗЗП и е неравноправна, тъй като не позволява на ответника в качеството на кредитополучател да прецени икономическите последици от Договора в тази му част към датата на сключването му.

С оглед нищожността на клаузата на чл. 4.4 от Договора за кредит, съдът приема, че същата не следва да се взема предвид при изчисляване размера на претендираното вземане за възнаградителна лихва.

Относно настъпването на предсрочната изискуемост, съобразявайки задължителната съдебна практика на ВКС, въведена в т. 18 на ТР № 4/18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60 ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Безспорно се установи по делото с помощта на СИЕ, че за периода от 05.02.2022г. до 05.06.2022г. – на падежна дата преди подаване на ИМ, ответникът не е заплащал в полза на Банката ищец падежиралите вноски по кредита – 4бр.,

като конкретно по чл.6.2 от Договора е достатъчно неплащане на три последователни месечни вноски.

При тези изводи съдът приема, че с неплащането на три последователни погасителни вноски от страна на ответника, считано от 05.02.2022г. в полза на Банката – ищец е възникнало право на основание чл. 6.2 от Договора за кредит да обяви кредита за предсрочно изискуем, като упражни правото си да предяви осъдителен иск срещу неизпълнил задължението си длъжник.

Във връзка с твърденията на Банката ищец, които кореспондират със съдебната практика, че предсрочната изискуемост настъпва с връчване на преписа от ИМ и приложенията към нея на особения представител на ответника, съдът приема, че същата е настъпила на 26.09.2022г. – л. 191 от делото. Установена е трайна съдебна практика на ВКС, съгласно която в хипотезата на обективизирано в ИМ волеизявление на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, каквато е и настоящата хипотеза следва да се приеме, че с връчването на препис от ИМ на назначения на длъжника особен представител това волеизявление стига до него, т.е. това е и моментът на настъпване на предсрочната изискуемост. В този смисъл е Решение № 198 от 18.01.2019г. по т.д. № 193/2018г., I т.о. на ВКС и др.

С оглед възприемане на посочената от Банката дата на предсрочна изискуемост, съдът приема, че не следва да излага подробни правни изводи в тази насока. Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с ТР № 3/2017г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС „1. Когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл.76, ал.2 от Закона за задълженията и договорите; 2. размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по Договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по Договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.“

При съобразяване на гореизложеното относно датата на настъпване на предсрочна изискуемост на вземането на Банката – ищец по процесния Договор за кредит – 26.09.2022г. и с оглед изложените по-горе правни изводи относно нищожност на клаузата на чл.4.4 от Договора за кредит като неравноправна, при съобразяване на заключението на СИЕ, което приема за

вярно, обективно и компетентно като неоспорено от страните по делото, съдът счита, че към датата на приключване на гратисния период - 05.02.2022г., и към датата на подаване на ИМ – 30.06.2022г. /п.к. от 29.06.2022г./ ответникът дължи на Банката – ищец сумата от 67 561,57 лева, от която - Редовно падежирали главници за периода от 05.03.2022г. до 05.06.2022г. включително в размер 1117,12 лева; Предсрочно изискуема главница в размер на 46 800,74 лева на 29.06.2022г.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 1 108,36 лв. за периода от 05.03.2021г. до 05.06.2022г. включително; начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 218,40 лева върху предсрочно изискуема главница от 26.09.2022г., за периода от 05.06.2022г. до 29.06.2022г. включително върху 46 800,74 лв.; Отложена възнаградителна лихва в размер на 18 295,30 лева за периода от 07.05.2015г. до 05.02.2022г. включително и изискуема към 26.09.2022г., като за разликата до 21 194,45 лв., или за сумата от 2 899,15 лв. искът следва да се отхвърли като неоснователен. Начислено обезщетение за забава в размер на 21,65 лева за периода от 05.03.2022г. до 28.06.2022г. включително също се дължи.

С оглед изложеното и при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан и следва да бъде уважен до горните размери, а за разликата досежно отложената възнаградителна лихва в размер на 18 295,30 лева за периода от 07.05.2015г. до 05.02.2022г. включително и изискуема към 26.09.2022г. до 21 194,45 лв., или за сумата от 2 899,15 лв. искът следва да се отхвърли като неоснователен.

На особения представител на ответника – адв.П. П. от ПЛАК следва да се изплати възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство по настоящото дело за тази инстанция в размер на 2 644 лв., внесено от ищеца.

При този изход на делото, съдът следва да се произнесе и по направените разноси, като следва да бъде осъден ответника да заплати направените от Банката такива размер на 6 349,11 лв., които Банката съгласно представения Списък на разноските по чл.80 от ГПК претендира в размер на

6 621,56лв., от които 2 867,56лв. д.т.; 2 644лв. за адв. възнаграждение за особен представител; 660лв. депозит за вещо лице и 450лв. юрк. възнаграждение, които се дължат съразмерно на уважената Част от исковете или в размер на 6 349,11лв., а за разликата за сумата от 272,45лв. искането за разноси следва да се отхвърли като неоснователно.

Водим от горното, Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.430 ТЗ вр. чл.79 ЗЗД Ч. Л., гражданин на Великобритания, роден на ***г., с адрес по удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС - гр.Плевен, ул.*** №***, вх.А, ет.3, ап.9 и ЛН ***, да заплати на „***“ЕАД гр.София, ЕИК ***, понастоящем „***“ ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от изпълнителните директори или от изп. директор и прокурист – заедно сумата от 67 561,57лв., от които 47 917,86 лева - Главница, от която – Редовно падежирали главници за периода от 05.03.2022г. до 05.06.2022г. включително в размер 1 117,12лева; Предсрочно изискуема главница в размер на 46 800,74 лева на 29.06.2022г.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исквата молба – 29.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане, начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 1 108,36лв. за периода от 05.03.2021г. до 05.06.2022г. включително; начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 218,40 лева върху предсрочно изискуема главница от 26.09.2022г., за периода от 05.06.2022г. до 29.06.2022г. включително върху 46 800,74 лв.; начислено обезщетение за забава в размер на 21,65 лева за периода от 05.03.2022г. до 28.06.2022г. включително и отложена възнаградителна лихва в размер на 18 295,30 лева за периода от 07.05.2015г. до 05.02.2022г. включително и изискуема към 26.09.2022г., като за разликата до 21 194,45лв., или за сумата от 2 899,15лв. искът за отложената възнаградителна лихва отхвърля като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 ГПК Ч. Л., гражданин на Великобритания, роден на ***г., с адрес по удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС - гр.Плевен, ул.*** №***, вх.А, ет.3, ап.9 и ЛН *** да заплати на „***“ЕАД гр.София, ЕИК ***, понастоящем „***“ ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от изпълнителните директори

или от изп. директор и прокурист – заедно, разноси в размер на 6 349,11лв., а за разликата до 6 621,56лв., или за сумата от 272,45лв. отхвърля искането за разноси като неоснователно.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд гр.Велико Търново в двуседмичен срок от съобщението до страните чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____